

Un popor al sanctuarului

Sâmbătă, 1 ianuarie 2005

Gili Cârstea

Poporul ales s-a născut în sanctuar. Toate activitățile, naționale sau individuale, erau strâns legate de templu, care era centrul vieții religioase și sociale. Acolo, în Sfânta Sfintelor, izolat de ochii muritorilor, Dumnezeu era prezent prin Şekina, slava de deasupra chivotului legământului. Acela era locul unde Dumnezeu și omul se întâlneau. Preoții lui Israel au înțeles de aici că “întâlnirea” consta în intrarea marelui preot, o dată pe an, în Sfânta Sfintelor. Au fost mulțumiți că erau iertați ceremonial la sfârșitul fiecărui an, ca să înceapă din nou viața de nelegiuire și păcat pe care o cunoșteau. Ei nu au înțeles că Dumnezeu dorește să locuiască în ei, să Se “întâlnească” cu natura umană și să-i facă părtași de natură divină.

La împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis un profet prin care “scopul lui Dumnezeu” s-a împlinit, omul și Dumnezeu s-au “întâlnit,” iar din sămânța lui David s-a ridicat o nouă familie de oameni, al cărei cap, Hristos, era Templul. Noua familie s-a născut, de asemenea, în sanctuar. Dar poporul ales nu a dorit să înțeleagă și să îplinească “scopul lui Dumnezeu,” nu a crezut că sub ochii lor se află împlinirea a patru milenii de vorbit în pilde, cortul în care Dumnezeu și omul au devenit una. “Ei nu s-au consacrat pentru a deveni temple sfinte ale Duhului Sfânt” (DA, pag. 161). Chiar și ucenicii au fost destul de reticenți față de această descoperire epocală, pe care Pavel o numea “taina lui Dumnezeu.” Li s-a părut și lor destul de exagerată pretenția că ei trebuie să fie temple ale lui Dumnezeu, deși la cincizecime au avut o “arvună” care a electrizat biserica. Din păcate, minunile care ar fi trebuit să lumineze pământul cu acea ocazie au rămas îngropate sub molozul erorilor, iar “taina lui Dumnezeu” a continuat să rămână ascunsă.

Pentru a clarifica acest aspect vital al împărăției, Dumnezeu a ridicat o mișcare, un popor, a cărui misiune era tocmai recuperarea adevărilor “mari și minunate rămase ascunse și neînțelese de la ziua cincizecimii.” Acest popor s-a născut în sanctuar, iar înțelegerile izvorâte din acest subiect trebuiau să aducă marea controversă la încheierea ei. Dumnezeu dorea să arate lumii că ceea ce a realizat în Isus Hristos acum două mii de ani poate realiza cu o întreagă națiune, descoperind în fața lumii “taina” lui Dumnezeu, care poate produce un popor “fără pată, fără zbârcitură sau ceva de felul acesta.” Dar părinții noștri nu au crezut că aceasta este “calea consacrată” către desăvârșirea creștină. Ei au făcut

tot ce le-a stat în putere spre a “deturna” lumina venită din cer. Ei s-au așezat între lumină și popor exact atunci când Dumnezeu dorea să intre “deodată” în templul Său, pentru a curăți pe “fiii lui Levi” cum se curăță aurul și argintul. Lucrarea a fost împiedicată, lumina a fost respinsă și, prin “acțiunea propriilor noștri frați a fost ținută departe de lume.”

Astăzi suntem exact aici. Adevărul despre sanctuar nu a reușit să descopere “taina lui Dumnezeu,” iar prin acțiunea propriilor noștri frați biserica este împiedicată să înțeleagă și să aprecieze nunta, unirea dintre divin și uman. În timp ce adevărurile “mari și minunate” ascunse în sanctuar stau îngropate sub mormane de moloz, poporul nostru caută pretexte pentru a se alătura eforturilor globale de a ridica chipul de aur, ajutând semenii să se simtă mai bine în lumea aceasta. Ne opunem intenției clar declarate a profeției ca Solul legământului să intre în templul Său pentru ștergerea păcatelor, sub pretextul că dorim să aducem în biserică întreaga planetă. În timp ce ne opunem cu obstinație nunții, alergăm pe toate meridianele să chemăm lumea la ospățul nunții.

Un popor al sanctuarului, chemat pe scena internațională să fie o descoperire a lui Isus Hristos, nu va putea să-și împlinească destinul evitând la nesfârșit calea consacrată către sanctuarul ceresc. Mergând pe drumul nou al strategiilor moderne, riscăm să transformăm templul Domnului într-o peșteră de tâlhari, cu toată sinceritatea și bunăvoința de care suntem capabili, cu toată curăția de inimă, convinși până în străfundul inimii că Dumnezeu ne conduce.